

Неизбѣжниятъ пжтъ

Т. м.

Съвременнитѣ хора се интересуватъ отъ въпроса за създаването на свѣта и разискватъ върху него. Тѣ пренасятъ въпроса къмъ себе си и се запитватъ, защо е създаденъ човѣкъ. И на този въпросъ сж дадени много отговори. Едни учени казватъ, че човѣкъ е създаденъ, за да живѣе; други казватъ, че човѣкъ е създаденъ, за да учи, да познае своя Създателъ; трети казватъ, че задачата на човѣка е да мисли само за себе си. Докато е дете, човѣкъ мисли само за себе си, но като порасне, той започва да мисли и за ближнитѣ си. Детето мисли за себе си, но и голѣмиятъ човѣкъ мисли за себе си. — Кога? — Когато е боленъ, когато страда физически или психически. — Какво прави човѣкъ, когато го боли кракъ? — Той постоянно говори за него, превързва го, промѣня лѣкарствата, вдига го, слага го, търси му удобно мѣсто. — Защо мисли толкова много за крака си? — Защото го боли. — Нека търпи! — Не може, болката му е голѣма. Както виждате, болката на единъ кракъ само повдига цѣлъ редъ въпроси.

И тъй, всѣко страдание внася дисхармония